

[Holger Larsen.]

den højtærede Minister ser, at det er noget ganske andet; den højtærede Minister ser, at man kan ikke slaa det hen og tro, at nu er den Sag i de rette Hænder.

Saa siger den højtærede Minister, at det er det sædvanlige, der sker fra vor Side hvert Efteraar. Nu maa jeg dog sige til den højtærede Minister, at hvis Rigsdagen vedtog det Forslag, her foreligger, vilde det være os ganske umuligt at rejse Brændsels-spørgsmaalet et andet Aar. Hvis man vedtog den Smule Ændring, som her er foreslaaet med Hensyn til Brændselsydelsen, vilde det være umuligt for os at komme til næste Aar og sige: Nu er det galt igen. Altsaa. den nemmeste Maade til at komme udover det, som Ministeren kalder Rum-melen fra vor Side, er at imødekomme For-slaget, saaledes at vi er garderede og ved, at nu er der ikke en Kommune i Landet, som ikke er i Stand til at give de gamle Brændsel. At de ikke gør det — for jeg er godt vidende om, at adskillige Kommuner ikke giver de gamle Brændsel, selv om de har Penge dertil —, kan vi herinde ikke bære Ansvaret for. Naar Staten har gjort sig fri ved at give Kommunerne Adgang til at yde tilstrækkeligt Brændsel, er vi sagesløse, hvis der virkelig er Kommuner, som ikke yder Brændsel.

Den højtærede Minister kan naturligvis godt sige, at jeg fik ikke mit Brændselsforslag vedtaget sidste Aar. Nej, det gjorde jeg ikke, men jeg fik stillet et Par Hundrede Tusinde Kr. i Statstilskud til Raadighed for disse Kommuner. Naar Kommunerne ikke har benyttet Beløbet, er det sandelig ikke, fordi de ikke har haft det nødigt. Den højtærede Minister argumenterer jo ganske forkert, naar han oplyser, at kun 59 Købstad-kommuner sammen med København har benyttet Loven, men saa og saa mange har ikke benyttet den. For det er ikke, fordi de ikke har haft Brug for den, fordi de har haft Penge nok, at de ikke har benyttet den; man vil se, at de ganske simpelt havde ladet være med at yde de gamle Brændsel.

Det samme gælder Landkommunerne. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel fra min Egn. Paa et Sogneraadsmøde rejste man Spørgsmaalet om at benytte denne Lov fuldt ud, saaledes at de gamle i Kommunen kunde faa noget Brændsel. Dertil svarede Sogneraadskassereren: „Ja, men der er ingen Penge til det i Aar.“ Han havde benyttet saa mange Penge til personlige Tillæg, at der ikke kunde blive noget til Brændsel. Da 1. April kommer, og han skal til at gøre op, viser det sig, at den Kommune

alligevel ikke har benyttet Loven. Altsaa, denne Sogneraadskasserer er ved sin Uvidenhed Skyld i, at denne Bys gamle ikke faar den mindste Smule Brændsel. Har man mange af den Slags Kasserere i Landet, forstaar jeg godt, at der er en hel Del Kommuner, der ikke benytter Loven.

Den højtærede Minister siger, at det drejer sig om saa lidt for den enkelte Aldersrentenyder, og det gør han opmærksom paa paa den Maade, at han siger: Saa og saa meget har Københavns Kommune brugt, saa og saa mange Aldersrentenydere er der; det er kun 3 Kr., eller hvor meget Ministeren nævnte, til hver enkelt Aldersrentenyder.

Men saaledes kan man ikke gøre det op. Man kan ikke forlange, at Københavns Kommune skal give Brændselhjælp til alle dem, der bor i de gamles By, eller til de Aldersrentenydere, der ligger paa de mange Hospitaler i København, eller til Familier, som trods alt har en lille Smule Formue eller en nogenlunde ordentlig Indtægt. Det er dog Lovens Forudsætning, at Brændselshjælpen kun skal komme de mest trængende til gode.

Og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister: Er det nu ikke saaledes, hvis man f. Eks. tager København, Vejle eller Horsens, at disse Kommuner har taget alt det, de kunde faa efter Loven, og uddelt det — for det er jo det, Spørgsmaalet kommer til at dreje sig om. Har disse Kommuner haft saa og saa mange Penge liggende i Statskassen, som de ikke har taget hjem til deres gamle? Jeg tror, Ministeren maa oplyse, at det er saaledes, at disse Kommuner, som har vedtaget at yde Brændselhjælp til de gamle, har taget alle de Penge, de kunde faa dertil.

Men naar man saa slaar samtlige Kommuner sammen og siger: Saa og saa mange Kommuner alene har brugt saa og saa meget — maa Beløbet naturligvis glide nedad for den enkelte Aldersrentenyders Vedkommende. Men det væsentligste er, at Rigsdagen — og det synes jeg den højtærede Minister skulde være forfærdelig glad ved at kunne sige at han selv har været med til — sidste Aar har gennemført en Lov, som gav Kommunerne Adgang til at give de gamle Brændsel. At Kommunerne har set anderledes paa Spørgsmaalet og ikke er gaaet med til at give de gamle Brændsel, kan Ministeren ikke gøre ved, han staar i den Henseende langt bedre end Kommunerne, som ikke har givet deres gamle Brændsel.

Saa siger den højtærede Minister, at det burde jo vise os, at der ikke har været Trang til Brændsel. Nej, det viser det ikke,